

Դանիելի Գիրք — Թիվ Յոթանասուներեք

Պատմական գուգահեռների բացահայտումը. Հերոբոլամի խաբեությունը
և Ադվենտիստական շարժման հավատքի փորձությունը

Jeff Pippenger

2024-02-06

Հյուսիսային և հարավային թագավորությունները ցրվեցին Աստծո բարկության ներքո երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարի՝ Ղևտական քսանհինգերորդ և քսանվեցերորդ գլուխների խախտված ուխտի կատարման մեջ: Առաջին և վերջին բարկությունների ավարտների միջև եղած քառասունվեց տարիները ներկայացնում էին այդ երկու թագավորությունների հավաքվելը մեկ թագավորության մեջ՝ հոգևոր արդի Իսրայելի, 1844 թվականին: Այդ երկու ազգերի հավաքվելը ներկայացված էր այն երկու փայտերով, որոնք Եզեկիելը միացրեց իրար, և այն երկու փայտերով, որոնք Սարեփաթի այրին հավաքեց Եղիայի պատմության մեջ: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին հյուսիսային և հարավային թագավորությունների մարգարեական պատմությունն ավարտվեց, և դրանով իսկ այն կրկնեց այդ երկու թագավորությունների սկզբի պատմությունը:

Հերոբոլամը հյուսիսային թագավորությունում հաստատեց կեղծ երկրպագության մի համակարգ, որպեսզի արգելի իր հպատակներին գնալ Հուդա և Երուսաղեմի սրբարանում երկրպագել Աստծուն:

Եվ Հերոբոլամն ասաց իր սրտում. «Այժմ թագավորությունը պիտի վերադառնա Դավթի տանը. էթե այս ժողովուրդը բարձրանա Երուսաղեմ՝ Տիրոջ տանը գոհ մատուցելու, ապա այս ժողովրդի սիրտը դարձյալ պիտի դառնա դեպի իրենց տերը՝ Հուդայի թագավոր Ռոբոլամը, և նրանք պիտի սպանեն ինձ ու դարձյալ գնան դեպի Հուդայի թագավոր Ռոբոլամը»: Ուստի թագավորը խորհուրդ առավ, պատրաստեց ոսկե երկու հորթ և ասաց նրանց. «Շատ է ձեզ համար Երուսաղեմ բարձրանալը. ահա՛ քո աստվածները, ո՛վ Իսրայել, որոնք քեզ դուրս բերեցին Եգիպտոսի երկրից»: Եվ մեկը կանգնեցրեց Բեթելում, իսկ մյուսը դրեց Դանում: Եվ այս բանը մեղք եղավ, որովհետև ժողովուրդը գնաց երկրպագելու մեկի առաջ՝ մինչև Դան: Եվ նա շինեց բարձունքների տուն և ժողովրդի ստորին խավերից քահանաներ կարգեց, որոնք Ղևի որդիներից չէին: Եվ Հերոբոլամը ութերորդ ամսում, ամսվա տասնհինգերորդ օրը, տոն սահմանեց՝ նման այն տոնին, որ Հուդայում էր, և զոհ մատուցեց սեղանի վրա: Այսպես արեց նա Բեթելում՝ զոհ մատուցելով այն հորթերին, որ ինքն էր պատրաստել, և Բեթելում դրեց իր շինած բարձունքների քահանաներին: Եվ նա զոհ մատուցեց այն սեղանի վրա, որ շինել էր Բեթելում, ութերորդ ամսվա տասնհինգերորդ օրը, այն ամսում, որ իր սրտից էր հնարել, և տոն սահմանեց Իսրայելի որդիների համար. և նա սեղանի վրա զոհ մատուցեց ու խունկ ծխեց: Գ Թագավորաց 12:26–33:

Նրա երկրպագության համակարգը խորհրդանշական էր կաթոլիկության (հեթանոսության) նկատմամբ, որովհետև, ինչպես Ահարոնի ապստամբության

դեպքում, այն հաստատեց մի պատկեր՝ զագանին և զագանի մասին: Հորթերի երկու պատկերները պատրաստված էին ոսկուց՝ խորհրդանշելով Բաբելոնը: Այդ պատկերները նվիրված էին Եգիպտոսի աստվածներին, որոնք նույնացվել էին այնպես, ինչպես Ահարոնն էր նույնպես նույնացրել նրանց՝ «այն աստվածները, որ ձեզ Եգիպտոսի երկրից դուրս բերեցին»: Նա երկու զոհասեղան կառուցեց երկու քաղաքներում, որոնք միասին դիտվելիս ներկայացնում են եկեղեցու (Բեթել) և պետության (Դան) միավորումը: Զոհասեղանները կեղծ նմանակումներ էին ճշմարիտ զոհասեղանի, որը Քրիստոսն է, ինչպես որ կաթոլիկությունն էլ հավակնում է լինել Քրիստոսի երկրային ներկայացուցիչը: Նա հաստատեց ապականված քահանայություն, ինչպես կաթոլիկության քահանաներն են: Նա իր երկրպագության ծառայության համար ընտրեց մի օր, որը միտումնավոր տարբերվում էր Աստծո ճշմարիտ տոների որևէ օրվանից՝ այսպիսով ներկայացնելով ճշմարիտ և կեղծ երկրպագության օրվա շուրջ եղած հակամարտությունը:

Իր կեղծ պաշտամունքի համակարգի հաստատման ժամանակ Աստված Հուդայից մի մարգարե ուղարկեց՝ հանդիմանելու նրա կեղծված պաշտամունքի համակարգը:

Եվ ահա Տիրոջ խոսքով Հուդայից Աստծու մի մարդ եկավ Բեթել, մինչ Երոբովամը կանգնած էր զոհասեղանի մոտ՝ խունկ ծխեցնելու համար: Եվ նա Տիրոջ խոսքով աղաղակեց զոհասեղանի դեմ ու ասաց. «Ո՛վ զոհասեղան, զոհասեղա՛ն, այսպես է ասում Տերը. Ահա Դավթի տանը մի զավակ պիտի ծնվի՝ Յոսիա անունով, և նա քո վրա պիտի մատուցանի բարձր տեղերի այն քահանաներին, որոնք քո վրա խունկ են ծխեցնում, և մարդկանց ոսկորներ պիտի այրվեն քո վրա»: Եվ նա նույն օրը նշան տվեց՝ ասելով. «Սա այն նշանն է, որ Տերը խոսեց. ահա զոհասեղանը պիտի պատռվի, և նրա վրա եղող մոխիրը պիտի թափվի»: Գ Թագավորաց 13:1-3:

Հուդայից եղած մարգարեն հռչակեց եռակի մարգարեություն՝ ցույց տալով ապագայում թագավոր Հովսիայի ծնունդը: Նա կանխասաց, որ Հովսիան պիտի սպանի այն ամբարիշտ քահանաներին, որոնք ծառայում էին կեղծ զոհասեղանի մոտ, և որ Հովսիան նաև մարդկանց ոսկորներ պիտի այրի հենց այդ նույն զոհասեղանի վրա: Նա նաև նշան տվեց Հերոբովամին՝ հայտնելով, որ Հերոբովամի զոհասեղանը պիտի ճեղքվի, և մոխիրը պիտի թափվի: Այս բոլոր բաները կատարվեցին Տիրոջ Խոսքի համաձայն, բայց երբ Հերոբովամը լսեց մարգարեի հռչակումը, բարկացավ և փորձեց հաշվեհարդար տեսնել մարգարեի հետ, սակայն Աստված էր վերահսկում ամեն ինչ:

Եվ եղավ, երբ Երովաբամ թագավորը լսեց Աստծո մարդու խոսքը, որ նա աղաղակել էր Բեթելում գտնվող զոհասեղանի դեմ, նա իր ձեռքը մեկնեց զոհասեղանից ասելով. «Բռնեցե՛ք նրան»: Եվ նրա ձեռքը, որ նա մեկնել էր նրա դեմ, չորացավ, այնպես որ այլևս չէր կարող այն հետ քաշել դեպի իրեն: Զոհասեղանն էլ պատռվեց, և մոխիրը թափվեց զոհասեղանից՝ ըստ այն նշանի, որ Աստծո մարդը տվել էր Տիրոջ խոսքով: Գ Թագավորաց 13:4, 5.

Նշանը իսկույն կատարվեց, և Հերոբովամի ձեռքը կաթվածահար եղավ:

Եվ թագավորը պատասխանեց ու ասաց Աստծո մարդուն. «Այժմ աղաչի՛ր քո Տեր Աստծու երեսը և աղոթի՛ր ինձ համար, որպեսզի իմ ձեռքը դարձյալ ինձ վերականգնվի»: Եվ Աստծո մարդը աղաչեց Տիրոջը, և թագավորի ձեռքը դարձյալ վերականգնվեց նրան ու եղավ ինչպես առաջ էր: Եվ թագավորն ասաց Աստծո մարդուն. «Եկ ինձ հետ տուն և գովացի՛ր, և ես քեզ պարգև կտամ»: Բայց Աստծո մարդն ասաց թագավորին. «Թեկուզ ինձ տաս քո տան կեսը, քեզ հետ ներս չեմ մտնի, և այս տեղում հաց չեմ ուտի ու ջուր չեմ խմի. որովհետև այսպես պատվիրվեց ինձ Տիրոջ խոսքով՝ ասելով. “Հաց մի՛ կեր, ջուր մի՛ խմիր, և մի՛ վերադարձիր այն նույն ճանապարհով, որով եկել էիր”»: Եվ նա գնաց ուրիշ ճանապարհով ու չվերադարձավ այն ճանապարհով, որով եկել էր Բեթել: Գ Թագավորաց 13:6–10:

Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը ներկայացնում է որևէ բանի սկզբով, և բառացի հին Իսրայելի հյուսիսային և հարավային թագավորությունների սկիզբը իր ավարտին է հասնում այն պատմության մեջ, որտեղ երկու ձողերը միացվում են մեկ ձողի մեջ՝ ներկայացնելով հոգևոր ժամանակակից Իսրայելի ազգը:

Այն պատմության մեջ, որտեղ երկու փայտերը միացվեցին, վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին, սկսվեց փորձության եռաստիճան ընթացք: Երկու փայտերն էլ (թագավորությունները) հավաքվում էին նախքան Սուրբ Հոգու հեղման տեղի ունենալը Կեսգիշերային Աղաղակում: 1844 թվականի գարնանը տեղի ունեցած առաջին հիսթափության ժամանակ բողոքականները ձախողեցին փորձության ընթացքը և դարձան կաթոլիկության դուստրերը՝ այսպիսով կրկնելով կեղծ երկրպագության մի համակարգի հաստատումը, ինչպես որ նախապատկերված էր Հերոբովամի միջոցով:

Բողոքական Ռեֆորմացիան մի գործ էր, որ Աստված կատարեց՝ անապատում գտնվող եկեղեցին դուրս բերելու համար Հռոմեական եկեղեցու սնահավատություններից, ավանդություններից և սովորույթներից: Մարտին Լյութերի օրերից սկսած ավելի ու ավելի շատ ճշմարտություններ հայտնվեցին, որոնք նույնացրին Տյուրոսի պոռնիկին որպես ոչ այլ ինչ, քան հեթանոսական երկրպագության մի համակարգ՝ ծածկված քրիստոնեության կեղծ դավանությամբ: Տիրոջ նպատակը Իր գերության մեջ գտնվող ժողովրդին խավարից դուրս բերելն էր, ինչպես Նա արել էր, երբ Իր ժողովուրդը ստրուկ էր Եգիպտոսում: Նա ազատեց նրանց Եգիպտոսի գերությունից, որպեսզի նրանց տա Իր օրենքը: Բողոքականների մերժումը՝ հետևելու այն աճող լույսին, որ բացվեց 1798 թվականին արձակված գիտելիքի միջոցով, նրանց խանգարեց 1844 թվականին ճանաչելու օրենքը և Քրիստոսի ճշմարիտ սրբարանի ծառայությունը:

Դատաստանի ժամի լուրի նրանց մերժումը նշանակեց, որ նրանք դարձան հռոմեական եկեղեցու դուստրեր, և ապա նրանք կանգնեցրին կեղծ երկրպագության մի համակարգ, որը Սուրբ Գրքերում նույնացվում է որպես կեղծ մարգարե (ուրացական բողոքականություն): Այն հավատարիմ միլլերականները, որոնք 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին հավատքով մտան սրբարան, ընդունեցին երրորդ հրեշտակի լույսը և հանդիմանություն ներկայացրին կեղծ երկրպագության այն համակարգին, որը դավանում է, թե բողոքական է, մինչդեռ պահում է հեթանոսության հիմնական ավանդությունը, այն է՝ արևի երկրպագությունը: Հուդայից եղած մարգարեն

նախապատկերեց միլլերական աղվենտիզմը, որը ճանաչեց և ներկայացրեց երրորդ հրեշտակի լուրը, որ հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Երբ Երոֆովամի խնդրանքով՝ մարգարեն գար նրա տունը և կազդուրվեք, մարգարեն ներկայացրեց այն հստակ հրահանգները, որոնք Տերը տվել էր իրեն: Այդ նույն պատվերը տրվել էր նաև միլլերիտական աղվենտիզմին: Պատվերն այն էր, որ չվերադառնան այն ճանապարհով, որով եկել էին, իսկ միլլերիտական աղվենտիզմը դուրս էր եկել բողոքական դավանանքներից: Նրանք բաժանվել էին բողոքականներից 1844 թվականի գարնանը՝ առաջին հիասթափության ժամանակ, և Երեմիան ներկայացնում է նույնական հրահանգների օրինակ, որոնք տրվել էին հուդայական մարգարեին:

Քո խոսքերը գտնվեցին, և ես կերա դրանք, և Քո խոսքը եղավ ինձ համար իմ սրտի ուրախությունն ու ցնծությունը, որովհետև ես կոչված եմ Քո անունով, ո՛վ Տեր, Զորաց Աստված: Ես չնստեցի ծաղրողների ժողովում և չուրախացա. Քո ձեռքի պատճառով մենակ նստեցի, որովհետև Դու ինձ լցրեցիր բարկությամբ: Ինչո՞ւ է իմ ցավը մշտնջենավոր, և իմ վերքը՝ անբուժելի, որ հրաժարվում է բժշկվել: Մի՞թե Դու պիտի լինես ինձ համար իբրև սուտ բան, և իբրև ջրեր, որ պակասում են: Ուստի այսպես է ասում Տերը. եթե դառնաս, ապա քեզ ետ պիտի բերեմ, և դու պիտի կանգնես Իմ առաջ. և եթե անարժանիք գատես թանկագինը, ապա պիտի լինես իբրև Իմ բերանը. թող նրանք դառնան դեպի քեզ, բայց դու նրանց կողմը մի՛ դառնա: Եվ Ես քեզ այս ժողովրդի համար պիտի դարձնեմ պղնձե ամրացված պարիսպ, և նրանք պիտի պատերազմեն քո դեմ, բայց քեզ չեն հաղթի, որովհետև Ես քեզ հետ եմ՝ քեզ փրկելու և քեզ ազատելու համար, ասում է Տերը: Եվ Ես քեզ պիտի ազատեմ ամբարիշտների ձեռքից, և պիտի փրկագնեմ քեզ սարսափելիների ձեռքից: Երեմիա 15:16–21.

Երկրորդ Վայի ժամանակային մարգարեության կատարման պահին՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, Հայտնության տասներորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ՝ իր ձեռքում բաց փոքրիկ գիրք ունենալով, և Հովհաննեսին ասվեց գնալ, վերցնել գիրքը և ուտել այն: Երեմիան ներկայացնում է նրանց, ովքեր պատմության այդ պահին կերան այդ փոքրիկ գիրքը, և այդ խոսքերը մեղրի պես քաղցր էին, որովհետև դրանք նրա «սրտի» «ուրախությունն ու ցնծությունն» էին: Բայց Աստծո «ձեռքի» պատճառով Երեմիան «լցվեց» «զայրույթով», նա «վիրավորվեց» և եղավ «մշտական ցավի» մեջ: Աստծո «ձեռքի» պատճառով Երեմիան ենթադրեց, թե Աստված եղել էր Երեմիայի «համար» «իբրև ստախոս» և «վիատեցուցիչ ջրերի» պես: Տերը Իր «ձեռքը» պահել էր 1843 թվականի գծապատկերի որոշ թվային տվյալների սխալի վրա:

Երեմիան ներկայացնում է միլլերականների առաջին հիասթափությունը, երբ Ամբակումի տեսիլքը ուշացավ: Երեմիայով ներկայացվածներին թվաց, թե այն պատգամը, որ ներկայացված է որպես «անձրև», ձախողվել էր: Սակայն Ամբակումն ասել էր. «Տեսիլքը դեռ նշանակված ժամանակի համար է, բայց վախճանին պիտի խոսի և սուտ չլինի. թեև ուշանա, սպասի՛ր նրան, որովհետև անպատճառ պիտի գա, չի ուշանա»: Երեմիան կարծեց, թե Աստված ստեց, և թե պատգամը (անձրևը) ձախողվել

էր, սակայն այն միայն ուշացել էր:

Ապա Աստված Երեմիային պատվիրեց, որ «Եթե դառնաս, այն ժամանակ քեզ դարձյալ պիտի բերեմ, և դու պիտի կանգնես Իմ առաջ. և եթե թանկագինը զատես անարժանից, պիտի լինես Իմ բերանի պես. թող նրանք դառնան դեպի քեզ, բայց դու մի՛ դարձիր դեպի նրանց»: Հիասթափությունից հետո Երեմիան ներկայացնում էր Աստծու այն ժողովրդին, որը պետք է վերադառնար Տիրոջ ծառայությանը և թոթափեր այն վիատությունը, որ առաջացել էր, երբ թվում էր, թե պատգամը ձախողվել էր: Եթե Երեմիան կատարեր սահմանված պահանջները, Աստված նրան թույլ պիտի տար լինել Իր խոսնակը:

Մեր ներկայիս ուսումնասիրության համար առավել կարևոր է այն, ինչ Աստված ասաց Երեմիային «Ծաղրողների ժողովի» մասին, որոնք «ուրախանում էին» նրա հիասթափության վրա: Նա ասաց Երեմիային, որ ծաղրողները կարող էին վերադառնալ Երեմիայի մոտ, բայց ինքը երբեք չպետք է վերադառնար նրանց մոտ: Երեմիան ներկայացնում էր նրանց, ովքեր կանգնում էին բողոքականների դեմ, որոնք հենց նոր ընտրել էին վերադառնալ կաթոլիկության գիրկը և դարձել էին Բաբելոնի դուստրերը, Բահաղի և Աշտարոթի սուտ մարգարեները: Երեմիան ներկայացնում էր հուդայական մարգարեին, որը մարգարեական գծի նույն կետում հանդիմանել էր Հերոբոամի կեղծ երկրպագության համակարգը հյուսիսային թագավորության սկզբում՝ այդպիսով նախապատկերելով կեղծ երկրպագության մի համակարգի ներմուծումը, որը հյուսիսային թագավորության պատմության վերջում կաթոլիկության պատկերն էր: Մարգարեն ասաց Հերոբոամին, երբ Հերոբոամն առաջարկեց դաշինք կազմել, որ ինքը չպետք է ուտեր, խմեր կամ վերադառնար այն ճանապարհով, որով եկել էր:

Եվ թագավորը Աստծո մարդուն ասաց. «Եկ ինձ հետ տուն և կազդուրվիր, և ես քեզ վարձք կտամ»: Իսկ Աստծո մարդը թագավորին ասաց. «Եթե քո տան կեսն իսկ ինձ տաս, քեզ հետ ներս չեմ մտնի, և այս տեղում ո՛չ հաց կուտեմ, ո՛չ ջուր կխմեմ. որովհետև այսպես պատվիրեց ինձ Տիրոջ խոսքը՝ ասելով. «Հաց մի՛ կեր, ջուր մի՛ խմիր և մի՛ վերադարձիր այն նույն ճանապարհով, որով եկել էիր»»: Գ Թագավորաց 13:7–9:

Հուդայական մարգարեի այս արտահայտությունը համընկնում է Եղիայի պատմության մեջ Բահաղի և Աշտարոթի սուտ մարգարեների գործի հետ: Իհարկե, միլլերականների պատմությունը նաև Եղիայի պատմությունն է, որովհետև Միլլերը Եղիան էր: Եղիայի պատմության մեջ Բահաղի և Աշտարոթի մարգարեները կատարեցին խաբեության մի պար, որը ի հայտ եկավ որպես հիմարություն, երբ Աստծուց կրակ իջավ և սպառեց Եղիայի ընծան՝ այսպիսով նախապատկերելով Սուրբ Հոգու հեղումը միլլերական պատմության Կեսգիշերային Աղաղակում: Այդ պատմության բախումը ներկայացնում էր երկրորդ Եղիայի բախումը, որն էր Հովհաննես Մկրտիչը, խաբեության այն պարի ժամանակ, որ կատարեց Հերովդիայի աղջիկը (Սողոմոն): Հերովդիան նախապատկերված էր Հեզաբելով, իսկ Հեզաբելը կաթոլիկ եկեղեցու խորհրդանիշն է:

1844 թվականին բողոքական եկեղեցիները դարձան Սողոմոն՝ Հերովդիայի (Հեզաբելի) դուստրը: Խաբեության պարում Հերովդեսը խոստացել էր իր թագավորության կեսը, և նա դա արեց իր ծննդյան օրը՝ այսպիսով նախատիպելով վերջին օրերը, երբ տասը թագավորները, որոնց նախատիպում է Աքաաբը (տասը հյուսիսային թագավորությունների թագավորը), համաձայնում են իրենց թագավորությունը տալ պապականությանը (Հեզաբելին): «Քո թագավորության կեսը» տալը դաշնակցության խորհրդանիշ է, և Հրեաստանից եկած մարգարեն հստակորեն հայտնում էր Հերովդամին, որ ինքը երբեք դաշինք չի կազմի ուրացող թագավորի հետ և չի աջակցի նրա կեղծված երկրպագության համակարգին:

Սա է այն, ինչ Տերը նաև ասաց Երեմիային, երբ ասաց, որ «ծաղրողների ժողովը» (ուրացող բողոքականությունը) կարող է վերադառնալ դեպի Երեմիան, բայց Երեմիան երբեք չպետք է վերադառնա դեպի նրանց, կամ վերադառնա այն ճանապարհով, որով եկել էր: Սակայն Հուդայի մարգարեն հենց այդ բանն արեց, որովհետև խաբվեց կեղծ և ստախոս մարգարեի կողմից, նախքան վերադարձավ Հրեաստան՝ նախքան ավարտել էր այն գործը, որ իրեն տրված էր:

Եվ Բեթելում բնակվում էր մի ծեր մարգարե. և նրա որդիները եկան ու պատմեցին նրան այն ամենը, ինչ այդ օրը Աստծո մարդը կատարել էր Բեթելում. նաև այն խոսքերը, որ նա ասել էր թագավորին, պատմեցին իրենց հորը: Եվ նրանց հայրն ասաց նրանց. Ո՞ր ճանապարհով գնաց նա: Քանզի նրա որդիները տեսել էին, թե որ ճանապարհով էր գնացել այն Աստծո մարդը, որ եկել էր Հուդայից: Եվ նա ասաց իր որդիներին. Ինձ համար թամբեցե՛ք էշը: Ուստի նրանք նրա համար թամբեցին էշը, և նա նստեց նրա վրա, գնաց Աստծո մարդու հետևից ու գտավ նրան կաղնու տակ նստած. և ասաց նրան. Դո՞ւ ես այն Աստծո մարդը, որ եկել էիր Հուդայից: Եվ նա ասաց. Ես եմ: Այն ժամանակ նա ասաց նրան. Ե՛կ ինձ հետ տուն և հաց կեր: Եվ նա ասաց. Ես չեմ կարող քեզ հետ վերադառնալ, ոչ էլ քեզ հետ ներս մտնել. և այս վայրում քեզ հետ հաց չեմ ուտի և ջուր չեմ խմի. որովհետև Տիրոջ խոսքով ինձ ասվեց. Այնտեղ հաց չուտես, ջուր չխմես, և չդառնաս՝ գնալու այն ճանապարհով, որով եկել էիր: Նա ասաց նրան. Ես էլ եմ մարգարե, ինչպես դու. և մի հրեշտակ Տիրոջ խոսքով խոսեց ինձ հետ՝ ասելով. Վերադարձո՛ւ նրան քեզ հետ քո տուն, որպեսզի հաց ուտի և ջուր խմի: Բայց նա սուտ ասաց նրան: Ուստի նա վերադարձավ նրա հետ, և նրա տանը հաց կերավ ու ջուր խմեց: Եվ եղավ, երբ նրանք սեղանի շուրջ նստած էին, որ Տիրոջ խոսքը եկավ այն մարգարեին, որ նրան ետ էր բերել: Եվ նա աղաղակեց Աստծո մարդուն, որ եկել էր Հուդայից, ասելով. Այսպես է ասում Տերը. Քանի որ դու անհնազանդ եղար Տիրոջ բերանին և չպահեցիր այն պատվիրանը, որ Տերը՝ քո Աստվածը, պատվիրել էր քեզ, այլ վերադարձար և հաց կերար ու ջուր խմեցիր այն տեղում, որի մասին նա ասել էր քեզ. Հաց մի՛ կեր և ջուր մի՛ խմիր, քո դիակը չի հասնի քո հայրերի գերեզմանին:

Եվ եղավ, երբ նա հաց էր կերել և խմել էր, նա նրա համար թամբեց ավանակը, այն է՝ այն մարգարեի համար, որին հետ էր բերել: Եվ երբ նա գնաց, մի առյուծ ճանապարհին հանդիպեց նրան և սպանեց նրան. և նրա դիակը ճանապարհին ընկած էր, և ավանակը կանգնած էր նրա մոտ, առյուծն էլ կանգնած էր դիակի մոտ:

Եվ ահա մարդիկ անցնում էին ու տեսնում էին ճանապարհին ընկած դիակը և առյուծին, որ կանգնած էր դիակի մոտ. և նրանք եկան ու պատմեցին այդ մասին այն քաղաքում, ուր բնակվում էր ծեր մարգարեն: Եվ երբ այդ մասին լսեց այն մարգարեն, որ նրան ճանապարհից հետ էր բերել, ասաց. «Սա Աստծու մարդն է, որ անհնազանդ եղավ Տիրոջ խոսքին. դրա համար էլ Տերը նրան մատնեց առյուծին, որը պատառոտեց ու սպանեց նրան՝ ըստ Տիրոջ խոսքի, որ Նա ասել էր նրան»: Եվ նա խոսեց իր որդիներին՝ ասելով. «Թամբեցե՛ք ինձ համար ավանակը»: Եվ նրանք թամբեցին: Եվ նա գնաց ու գտավ նրա դիակը ճանապարհին ընկած, իսկ ավանակն ու առյուծը կանգնած էին դիակի մոտ. առյուծը դիակը չէր կերել և ավանակին չէր պատառոտել: Եվ մարգարեն վերցրեց Աստծու մարդու դիակը, դրեց այն ավանակի վրա և հետ բերեց. և ծեր մարգարեն եկավ քաղաք՝ նրա վրա սգալու և նրան թաղելու համար: Եվ նրա դիակը դրեց իր իսկ գերեզմանի մեջ, և նրանք սգացին նրա վրա՝ ասելով. «Ավա՛ դ, եղբա՛ յրս»: Եվ եղավ, երբ նրան թաղեց, նա խոսեց իր որդիներին՝ ասելով. «Երբ ես մեռնեմ, ինձ թաղեցե՛ք այն գերեզմանի մեջ, ուր թաղված է Աստծու մարդը. իմ ոսկորները դրե՛ք նրա ոսկորների կողքին. որովհետև այն խոսքը, որ նա Տիրոջ խոսքով աղաղակեց Բեթելում եղող զոհասեղանի դեմ և Սամարիայի քաղաքներում եղող Բարձրատեղիների բոլոր տների դեմ, անպատճառ պիտի կատարվի»: Գ Թագավորաց 13:11–32:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Երբ Աստծո գործությունը վկայում է, թե ինչն է ճշմարտությունը, այդ ճշմարտությունը պետք է հավիտյան կանգուն մնա որպես ճշմարտություն: Այնուհետև չպետք է ընդունվեն այնպիսի ենթադրություններ, որոնք հակառակ են այն լույսին, որ Աստված տվել է: Կելնեն մարդիկ, որոնք Սուրբ Գրքի այնպիսի մեկնություններ կներկայացնեն, որոնք իրենց համար ճշմարտություն են, բայց ճշմարտություն չեն: Այս ժամանակի համար ճշմարտությունը Աստված տվել է մեզ՝ որպես մեր հավատի հիմք: Ինքը՝ Նա, մեզ սովորեցրել է, թե ինչն է ճշմարտությունը: Մեկը կհայտնվի, և ապա՝ մեկ ուրիշը, նոր լույսով, որը կհակասի այն լույսին, որ Աստված տվել է Իր Սուրբ Հոգու ապացույցի ներքո: Դեռևս կենդանի են մի քանիսը, որոնք անցել են այս ճշմարտության հաստատման ընթացքում ստացած փորձառությամբ: Աստված ողորմաճաբար պահպանել է նրանց կյանքը, որպեսզի նրանք կրկնեն ու կրկնեն, մինչև իրենց կյանքի ավարտը, այն փորձառությունը, որի միջով անցել են, ինչպես Հովհաննես առաքյալը՝ մինչև իր կյանքի վերջը: Իսկ նրանք, ովքեր որպես դոգմակալիքներ մահվամբ ընկել են, պետք է խոսեն իրենց գրվածքների վերահրատարակմամբ: Ինձ հրահանգված է, որ այսպես նրանց ձայները պետք է լսվեն: Նրանք պետք է տան իրենց վկայությունը այն մասին, թե ինչն է կազմում այս ժամանակի համար ճշմարտությունը:»

«Մենք չպետք է ընդունենք նրանց խոսքերը, ովքեր գալիս են մի պատգամով, որ հակասում է մեր հավատի առանձնահատուկ կետերին: Նրանք հավաքում են Սուրբ Գրքի մեծաթիվ վկայություններ և դրանք, որպես ապացույց, դարձնում են իրենց առաջադրած տեսությունների շուրջը: Այսպես արվել է կրկին ու կրկին անցած հիսուն տարիների ընթացքում: Եվ մինչ Սուրբ Գրքերը Աստծու խոսքն են և պետք է հարգվեն, դրանց կիրառումը, եթե այդպիսի կիրառմամբ շարժվի այն սյուներից

մեկը, որ Աստված պահպանել է այս հիսուն տարիների ընթացքում, մեծ սխալ է: Նա, ով այդպիսի կիրառություն է անում, չի ճանաչում Սուրբ Հոգու այն հրաշալի վկայությունը, որը գործություն և ազդեցիկ ուժ տվեց անցյալ պատգամներին, որ հասել են Աստծու ժողովրդին:»

«Երեց Գ-ի ապացույցները վստահելի չեն: Եթե ընդունվեն, դրանք կկործանեն Աստծո ժողովրդի հավատը այն ճշմարտության հանդեպ, որը մեզ դարձրել է այն, ինչ որ կանք:»

«Մենք պետք է վճռական լինենք այս հարցում, որովհետև այն կետերը, որոնք նա փորձում է ապացուցել Սուրբ Գրքով, հիմնավոր չեն: Դրանք չեն ապացուցում, թե Աստծո ժողովրդի անցյալ փորձառությունը մոլորություն էր: Մենք ունենք ճշմարտությունը. մենք առաջնորդվում էինք Աստծո հրեշտակների կողմից: Սրբաբանի հարցի ներկայացումը տրվեց Սուրբ Հոգու առաջնորդության ներքո: Բոլորի համար առավել պատշաճ է լռել մեր հավատի այն առանձնահատկությունների վերաբերյալ, որոնցում իրենք ոչ մի մասնակցություն չեն ունեցել: Աստված երբեք չի հակասում Ինքն Իրեն: Սուրբ Գրքի ապացույցները սխալ են կիրառվում, եթե ստիպվում են վկայել այն բանի օգտին, ինչը ճշմարիտ չէ: Մեկը, ապա մյուսը պիտի ելնի և ներմուծի իբր մեծ լույս՝ առաջ բերելով իր պնդումները: Բայց մենք կանգնած ենք հին սահմանաքարերի վրա: [մեջբերված է 1 Հովհաննես 1:1–10]»

«Ինձ հանձնարարված է ասել, որ այս խոսքերը մենք կարող ենք գործածել որպես այս ժամանակին պատշաճ, որովհետև եկել է այն ժամանակը, երբ մեղքը պետք է կոչվի իր ճշմարիտ անունով: Մեր գործում մեզ խոչընդոտում են մարդիկ, որոնք դարձի չեն եկել և որոնում են իրենց իսկ փառքը: Նրանք կամենում են համարվել նոր տեսությունների սկզբնավորողներ, որոնք ներկայացնում են՝ պնդելով, թե դրանք ճշմարտություն են: Բայց եթե այդ տեսությունները ընդունվեն, ապա դրանք կհանգեցնեն այն ճշմարտության ուրացմանը, որը անցած հիսուն տարիների ընթացքում Աստված տալիս էր Իր ժողովրդին՝ այն հաստատելով Սուրբ Հոգու դրսևորմամբ:» Selected Messages, գիրք 1, 161: